

РЕШЕНИЕ

№ 362

гр. София, 23.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 10.01.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **2367** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.203, ал.1 от АПК вр. с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ.

Образувано е по искова молба на Ч. А. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място] срещу Областна Дирекция на Министерство на вътрешните работи-В. /ОД на МВР-В./ ПЪРВОНАЧАЛНО за осъждането на последната да му заплати неимуществени вреди от 2 500лв., ведно с лихвата от 15.03.3017г. за задържането му на 13.03.2017г. в 16.00ч. от служители на 8 РУ до 8,30ч. на 14.03.2017г., по причина, че е обявен за национално издирване по досъдебно производство №603/2015г. на РУ-К. към ОД на МВР-В..

По изложените в исковата молба обстоятелства, се визира, че по посоченото ДП С., поради ненамиране на адреса, е бил обявен за общонационално издирване с телеграма от 09.09.2015г. на основание Постановление от 04.09.2015г. на разследващ полицаи при РУ-К.. Снет е от национално издирване на 14.03.2015г., когато е задържан без акт като заповед по чл.72 от ЗМВР, след като е станало ясно, че ДП е вече прекратено на 20.10.2015г.. Ищецът излага обстоятелствата, че е бил задържан на работното му място, изненадващо, без да му се обясни каква е причината. Сутринта е бил уведомен, че трябва да бъде конвоиран с влака до К.. Твърди, че към деня на задържането и понастоящем, страда от заболявания, за които приема медикаменти. Освидетелстван е от ТЕЛК. Подчертава, че лекарствата по време на задържането са му били донесени от съпругата и от сина му, но са му били дадени след позвъняването на Спешна помощ. Сочи се, че след задържането –не му е бил предоставен документ, а му е било

обяснено, че е бил обявен за издирване, но е освободен с думите „сега всичко е изчистено и се случват такива неща“. Твърди, че е бил настанен с други лица в килия и не е мигнал цяла нощ от безпокойство и притеснение вкл. и защото не е знаел защо е задържан и се издирва. След освобождаването му продължава, като се си спомни за случая, да бъде нервен и тревожен. Отделно се притеснявал от роднини и се срамувал от познати. С оглед на изложеното – моли да се уважи в цялост искова му претенция.

Във връзка с отговора на ответника – от ищеца с молба от 05.08.22г. на л.20 е направено УТОЧНЕНИЕ НА ИСКА, че вредите се претендират от неправомерното задържане следствие от бездействието на служители на РУ-К. при ОД на МВР-В. за това, че не е свален от издирване. Допълва се, че е записан в книгата за задържани лица, обявени за О., с №11/2017г.. От задържащия полицаи М. К. – е изготвена докладна записка. С оглед твърденията на ответника в отговора за издаването на заповед за задържане – е визирано, че съгласно чл.11, ал.6 от Инструкция №8121з-78 от 24.01.2015г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията и настаняването на задържаните лица и реда в тях- заповед при лица О. – не се издава. Визира се, че след като от разследващия полицаи Ц. В. – е бил обявен за О., е трябвало при прекратяването на ДП, отново от това лице или друго да се смене от издирване, поради което именно бездействието на служителя на РУ-К. при ОД на МВР-В., а не на служители на 8 РУ, са неправомерните бездействия и действия. Допълва се, че едва на 14.03.2017г. с телеграма №371, публикувана в 7,21ч. е снет от издирване, непосредствено преди да бъде освободен и конвоиран до РУ-К.. С оглед изложеното – се иска да се обяви за незаконосъобразно бездействието на разследващия полицаи Ц. В. по ДП №603/2014г. при РУ-К., който не е отменил принудителното довеждане, разпоредено от него с постановление от 04.09.2015г., както и се иска да се обяви за незаконосъобразно бездействието на Началника на РУ-К. при ОД на МВР-В., по неосъществен контрол върху подчинения му служител. Допълнително е, че ищецът към момента на задържането е с 92% ТРН /ЕР 10407/08.03.2012г./, страда от хипертония – с хипертотична криза по време на задържането, за което е извикан екип на 112, с увреждане на междупрешлените дискове, с операции преди задържането, с престой в болницата след задържането, както и е ограничено правото му на свободно придвижване, гарантирано от чл.30 от КРБ.

В съдебно заседание жалбата се поддържа от адв.Д.. Същият изразява допълнително съображения, както и претендира направените по делото разноски.

Ответната страна, не изпраща представител в съдебно заседание. Изложила е становището си в писмен отговор на л.7 като подчертава, че не е издадена заповед за задържане неправомерно, което е формирало мълчалив отказ, който съответно С. е имал правото, но не го е оспорил. С оглед изложеното – след като няма заповед за задържане, се твърди, че не е налице елемент за уважаване на исковата претенция, както и се визира, че вредите не са доказани.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на иска и предлага да се отхвърли.

Административен съд София-град като се запозна с доказателства по делото и с оглед правомощията си чл.168 вр. чл.146 от АПК, прие за установено следното:

С определение №6028 от 29.07.2022г. на л.12 –на страните е указана доказателствената тежест и са изискани допълнително доказателства.

С оглед изложеното, от фактическа страна не е спорно следното:

С постановление от 06.01.2015г. е образувано ДП №603/2014г. на РУ-К., което е било

прекратено с постановление от 20.10.2015г. на л.57 и 72 по делото от прокурор при РП-К.. Производството е било обазувано за престъпление по чл.309, ал.1 от НК първоначално срещу неизвестен извършител, а впоследствие срещу С., за това, че на 05.06.2014г. С. е съставил неистински документ /частна жалба от името на сестра си по дело за делба/ като поради потвърждаването от последната на подписа върху жалбата – производството е прекратено. В постановлението е посочено, че на адреса С. не е бил откриван, поради което е бил обявен за общодържавно издирване-О. с телеграма №37991 от 09.09.2017г..

Видно от телеграма на л.33 №37991 от 09.09.2015г. С. е обявен за О., направена му е карта на издирвано лице.

Представена е на л.52- Телеграма за снемане от издирване на 14.03.2017г. в 7,21ч.

Видно от справка №3383-13591 от 31.05.2017г. на СДВР-8 РУ на л.24- е посочено, че на 09.09.2015г. като обвиняем по ДП №603/2014г. С. е бил обявен за О., поради което на 13.03.2017г. от служители на 08 РУ е задържан в затворен комплекс „Димино“, където е работел като охранител. Отведен е до 08 РУ, записан е в книгата за задържани лица под №11/2017г., както и е изготвена докладна записка с рег.№3383р-6590 от 14.03.2017г.. Посочено е, че заповед за задържане не е била издадена предвид категорията му на издирвано лице. Оставен е в арестантското помещение, за да бъде конвоиран на следващия ден до РУ-К., предвид изискването конвоя да е през светлата част на деня. На 14.03.2017г. е направена допълнителна справка преди да се уведоми група „Конвой“-СДВР, при което е установено, че С. е свален от издирване в 7,21ч. с №288р-3309 от 14.03.2017г. на РУ-К.. На основание последното – в 8,40ч. е освободен.

Към преписката е представен протокол за обиск на лице от 13.03.2017г. на л.27, който С. е отказал да подпише, макар да не са установени лични вещи при обиска. Приложена е извадка от книгата на задържаните лица – видно от която на л.29 С. е задържан в 16,20ч на 13.03.2017г. и освободен в 8,40ч..

Представен е лист от преглед на 13.03.201г. от 18.08ч. до 19,30ч., извършен в 08 РУ л.30, в който е отразено, че лицето е получило хипертонична криза.

На л.32 е представена докладна записка от полицаия М. К. за обстоятелствата по задържането.

По делото е разпитана като свидетел съпругата на С.- Ж. А. /л.66 гръб/. Видно от показанията ѝ -съпругът ѝ се обадил и ѝ е казал, че е задържан по време на работа без да знае причината, бил е много разстроен. Здравословното му състояние е било след операция на прешлените и е пиел лекарства, които свидетелката и сина им са отнесли в РПУ. Впоследствие задържането се е отразило негативно върху ищеца като например, когато са ги спирали „катаджи“ -той се е притеснявал /“изтръпваше“/. Показанията на свидетелката се потвърждават и от тези на сина на ищеца –С. С., който споделя, че март 2017г. баща му е бил задържан и веднага след като са узнали –с майка му са отишли до районното. Говорил е с Началника, който му е казал, че искат да го откарат до РУ-К.. Ангажирали са адвокат. Не им е било позволено да го видят, въпреки, че са му носели лекарства. Викнали са му линейка, едва след който преглед са разрешили да му се дадат лекарствата. След този случай –синът споделя, че баща му е станал по-нервен и има кризи. По-агресивен е и ако преди е изпитвал доверие към полицията, понастоящем не е така. Не е разказвал за случая с познати, защото го е било срам. При самото излизане – е бил разстроен. Споделил е, че е бил в мизерно помещение, нямало е и храна.

Представено е на л.39 ЕР №0407 от 047/08.03.2012г., че С. е пожизнено освидетелстван от ТЕЛК с 92 % ТРН.

Представена е на л.41 „Епикриза“ от 17.04.2016г., че на 13.04.2016г. лицето е постъпило в Клиниката по ендоскопска и обща хирургия на Първа Многопрофилна болница за оперативно лечение.

Представен е АЛ от 14.03.2017г. за преглед от 10,40ч. с оплаквания за сърцебиене и високо кръвно, при което му е изписаната терапия.

Приложено е решение на л.35 №2272 от 01.04.2019г. по адм.дело №6605/2018г. на АССГ, с което искът на С. срещу СДВР за присъждането на обезщетение от 1 500лв. неимуществени вреди от задържането му от служители на 08 РУ- е отхвърлен. Видно от мотивите действията на служителите на 08 РУ са в изпълнение на постановлението на разследващия полицай от РУ-К. за наложената мярка „принудително довеждане“.

СЛЕДОВАТЕЛНО от ПРАВНА СТРАНА СЪДЪТ НАМИРА СЛЕДНОТО:

Надлежащият ответник е ОД на МВР –В., доколкото по ЗМВР именно Областните дирекции са юридически лица /ЮЛ/, към която ОД съответно е РУ-Козлдуй. Същото няма собствена правосубектност.

Вредите, видно от уточнението на исковата молба- се претендират от незаконосъобразни бездействия на разследващия полицай или полицаи към РУ-К. при ОД-МВР В., които не са разпоредили сваляне от О. на С. по прекратеното на 20.10.2015г. ДП №603/2014г.. Съгласно чл.204, ал.4 от АПК незаконосъобразността се установява в самото исково производство. Следва да се има предвид, че между страните /макар ответник по това дело е СДВР, което е към МВР, както и настоящият ответник ОД на МВР-В./ -има влязло в сила решение №2272 от 01.04.2019г. по адм.дело №6605/2018г. на АССГ, видно от чиито мотиви действията на служителите на 08 РУ са в изпълнение на постановлението на разследващия полицай от РУ-К. за наложената мярка „принудително довеждане“, поради което не са незаконни.

Съдът приема за установено и от обсъдените по-горе доказателства, че служителят Ц. В. водещ ДП №603/2015г. е бездействал административно след прекратяване на ДП с постановление от 20.10.2015г. като не е предприел действия във връзка с издаденото на 04.09.2015 постановление с мярка за процесуална принуда „принудително довеждане“, впоследствие на което е издадена телеграма на л.33 №37991 от 09.09.2015г. за О.. Телеграма за снемане от издирване е издадена от РУ-К., след 1,6 години – едва на 14.03.2017г. в 7,21ч. с телеграма №288р-3309 от 14.03.2017г. на РУ-К.. Безспорно това действие е следвало да извършат служители на РУ-К. преди 13.03.17г., когато лицето е задържано. Съдът, както и посоченият състав на АССГ по адм.дело дело №6605/2018г. на АССГ, /макар и в мотивите, но решаващи за постановления отхвърлителен диспозитив/ приема за безспорно, че служителите на 08 РУ- са изпълнявали наложената на лицето мярка като обявявано за О.. Същата за тях не е била незаконна, тъй като лицето е било в бюлетина за издирване. Не е сочела явна незаконосъобразност, поради което и органите на 08 РУ са били длъжни да я изпълнят. Те не са осъществявали собствени увреждащи действия по задържането на лицето /с изключение на времеви интервал от 1 час от снемането от О. до реалното му пускане, но по този въпрос има решението на АССГ със СПН с отхвърлителен диспозитив/, поради което и не са издали заповед за задържане. Както правилно се позовава ищеца, съдът установява, че съгласно чл.11, ал.6 от Инструкция №8121з-78 от 24.01.2015г. за реда за осъществяване на задържане, оборудването на помещенията и настаняването на задържаните лица и реда в тях- заповед при лица О. не се издава. В

тази връзка съдът приема като несъстоятелни твърденията на ответника, че С. е можел да обжалва мълчаливия отказ по неиздадената заповед за задържане, а и същият не би имал правен интерес от искане за издаването на такъв увреждащ го акт.

Следователно първият елемент от фактическия състав- да има незаконосъобразно административно бездействие на служител на ответника – е доказан. При снемането от издирване от РУ-К. с телеграмата от 14.03.2017г. на л.63 –е посочено „на основание -„лицето е издирено“. Изложеното е относимо във връзка с това какво по вид е действието, което е следвало да се извърши –а именно административно фактическо, а не по реда на НПК във връзка с ДП. Също така самото снемане е извършено от служители на ответника, а не от издирилите лицето органи на 08 РУ. Предвид изложеното СЪДЪТ намира, че се касае и не за каквото и да е бездействие, а за административно. Няма как същото да е по ДП, защото то е прекратено с влязло в сила преди 1,6г. постановление. Само при наличието на висящо ДП- съдът е длъжен да приеме, че се касае за бездействие от орган на разследването и съответно искът да не е по чл.1, ал.1, а по ал.2 от ЗОДОВ с компетентен съд СРС конкретно, а не АССГ. Следва да се подчертае, че въпросът за това какво по вид е бездействието е въпрос от фактическия състав –т.е. по съществува на спора, като ако АССГ достигне до констатацията, че е действие по разследването, следва да отхвърли иска, а не да прекрати производството. Това действие е във връзка с разследването, но не е на основание същото.

За този извод, че самото качване и снемане от О. е административно действие СЪДЪТ се опира на нормативната база. Същото се основава на Вътрешни Правила за издирвателната дейност в МВР, утвърдени със заповед на министъра от 2016г. с гриф поверителни, приложени към класифициран том-приложение. Съгласно тях има общи основания за прекратяването на обявените О. лица и то се извършва от структурата, регистрирала обекта за издирване. Може да е при установяване на лицето /както и посочено в телеграмата/, може и при отпадане на необходимостта вкл.прекратяване на наказателното преследване. Съществува и специфично основание – когато определеното лице за приложение на правилата при ежегодната проверка на основанията за това – установи, че липсва основание, то тогава полицейският служител е длъжен да снесе лицето от издирване.

Не е спорно, че самите правила обхващат разнородни дейности като издирвателни, но и технически и информационни.

Следователно касае се административна дейност по въвеждането в системата на издирваното лице и съответно снемането му. Конкретно лицето е обявено за О. на база наложената мярка „принудително довеждане“ по ДП /т.е. като лице укриващо се от наказателно преследване/, но понастоящем при прекратеното ДП – именно в тези правила е вменено на служителя на ответника да прави ежегодни проверки на основанията на което се издирва лицето и е вменено задължението при отпадане на необходимостта да извърши снемане на лицето. Това задължение на служител на РУ-К. при ОД на МВР –В. /ирелеватно персонално кое е това лице/, който отговаря за приложението на правилата за издирване – не е спазено. Повече от 1,6 години тази проверка не е направена и ако беше направена, както е разписано в тези Правила /поверителни, поради което разпоредбата няма да се цитира/ щеше да бъде установено, че ДП е прекратено, поради което лицето трябваше да бъде снето от О.. Това задължение на служител на ответника, не е част от действията по дознанието, макар да има връзка със самото обявяване. Това задължение за проверка на лицата и

основанията за О. - има административен характер и като бездействие е основание за пораждаването на отговорност по чл.1, ал.1, а не по ал.2 на ЗОДОВ. Следователно установи се твърдението на ищеца, че има бездействието на служители на РУ-К. при ОД на МВР-В. за това, че не е свален от издирване на ищеца..

Съдът намира, че са доказани и вредите, както и причинната връзка с незаконосъобразното бездействие /фактическо, а не правно, което е изцяло на полицейските служители и което акумулира неосъществения контрол от страна на директора на ОД на МВР-В., поради което съдът по тази претенция с изменението на ИМ не дължи произнасяне/ по неснемане от издирване на С.. Безспорно, че С. е бил в увредено здравословно състояние, инвалид, получил по време на задържането хипертонична криза /за което е извикан екип на 112/, прегледан и с подобни оплаквания и след освобождаването /визирания по горе А..Л/. Не се кредитира твърдението, че е бил непосредствено след операция, тъй като видно от епикризатата тя е направена предходната година, което не е попречило и да бъде на работа като охранител, професия все пак е с изисквания за определена двигателна активност. Съдът кредитира показанията на свидетелите -съпруга и син, които не намира за необективни, доколкото са в синхрон, не си противоречат и съответстват на останалите доказателства по делото /справки, постановления, медицински документи/. Съдът намира, че лицето е било притеснено и с оглед конкретната фактическа обстановка –уведомен, че е обявен за О., че ще бъде конвоиран на следващия ден с влак до РУ-К., без да е уведомено за какво. Тези допълнителни елементи съдът намира, че създават допълнителна тревожност, несигурност и страх и засилват като цяло негативните изживявания. Не се дава вяра на свидетеля С. за мизерното помещение, в тази връзка доказателства преки няма. Лицето пресъздава думите на баща си, както и това, че не му е давана храна. Все пак –доколкото задържаното лице не е такова от криминалния контингент, има здравословен дефицитит, както и факта, че е получил хипертонична криза в ареста /което свидетелства за притеснението му/, съдът приема вредите към момента на задържането за доказани и то над обичайните. Доколкото се дава вяра на свидетелите за това, че тези притеснения са продължили години след задържането съдът прави извод за по-дълбок интензитет на вредите, които не са преминали бързо. С оглед изложеното по справедливост намира, че вредите са в размер от 1500лв., поради което искът за тази сума следва да се уважи, ведно с претенцията за лихва от датата на преустановяване на задържането. До пълния предявен размер искът е неоснователен и следва да се отхвърли.

По разноските- първоначално е нямало данни за внесена д.т. от 10лв., поради на ищеца е указано това- и таксата е внесена. Има и договор за правна помощ –на л.78, видно от който С. е заплатил в брой адв.възнаграждение от 750лв., поради което основателна претенцията за разноси в размер на 760лв., за което сума следва да се осъди ответника.

ВОДИМ СЪДЪТ

РЕШИ:

По искова молба на Ч. А. С. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк][жилищен адрес]

ОСЪЖДА Областна Дирекция на Министерство на вътрешните работи-В. /ОД на МВР-В./ ДА МУ ЗАПЛАТИ НЕИМУЩЕСТВЕНИ ВРЕДИ от 1500лв. от неправомерното му задържането, следствие от бездействието на служители при ОД на МВР-В., РУ-К., по прилагане на Правилата за издирвателната дейност за снемане на ищеца С. от общодържавно издирване, обявен за такова по ДП №603/2015г. на РУ-К., въз основа което е задържан на 13.03.2017г. в 16.00 в 8 РУ до 8,30ч. на 14.03.2017г., които вреди се дължат със законната лихва, считано от 15.03.2015г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен иска за разликата от 1000лв. /до пълния предявен размер от 2500/.

ОСЪЖДА ОД на МВР-В. за разноси по делото в размер на 760лв.. Решението може да се обжалва с касационна жалба пред ВАС чрез АССГ в 14-дневен срок от съобщаването му. Преписи на страните.

Съдия: